

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 328/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície ČVS: KRP-178/OVK-KE-2004 zo 7. decembra 2004, uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. Kn 2323/04-5 z 11. januára 2005 a uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach sp. zn. 1 Kn 70/10 z 3. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2010 osobne doručená sťažnosť J. Š., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: KRP -178/OVK-KE-2004 zo 7. decembra 2004 (ďalej len „uznesenie zo 7. decembra 2004“), uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kn 2323/04-5 z 11. januára 2005 (ďalej len „uznesenie z 11. januára 2005“) a uznesením krajskej prokuratúry sp. zn. 1 Kn 70/10 z 3. februára 2010 (ďalej len „uznesenie z 3. februára 2010“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 17. novembra 2000 sa stala podľa nej obeťou trestného činu spáchaného... vo Švajčiarsku, kde „bola vyhodená z balkóna 3. poschodia obytného domu“. Spáchanie uvedeného trestného činu následne opakovane oznámila policajným orgánom, avšak trestné stíhanie v predmetnej veci nebolo nikdy začaté ani v Slovenskej republike a ani vo Švajčiarsku. Uvedeným postupom orgánov činných v trestnom konaní malo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd „skonštatoval, že svojim konaním orgány činné v trestnom konaní porušili moje základné právo na spravodlivé súdne konanie, konkrétne Druhá hlava (základné práva a slobody) – Siedmy oddiel (právo na súdnu a inú právnu ochranu)“ uvedené v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa č. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podanej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka namietala porušenie svojich práv uznesením vyšetrovateľa zo 7. decembra 2004, uznesením krajskej prokuratúry z 11. januára 2005 a uznesením z 3. februára 2010. Posledné z uvedených uznesení bolo sťažovateľke podľa zistenia ústavného súdu doručené 10. februára 2010.

Sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 5. augusta 2010 (osobne do podateľne ústavného súdu).

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka sa ochrany svojich v sťažnosti označených práv domáhala až po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, preto

ústavný súd jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Vychádzajúc z uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010